

Bloemetje

Het gevaar schuilt er natuurlijk
in dat je **als regiegemeente**
eigenlijk de regie kwijt bent

Ik ben directeur van het leukste bedrijf van Nederland, maar stel je voor dat ik directeur – of ceo heet dat dan – zou zijn van het grootste bedrijf van Nederland. 's Ochtends word ik thuis opgehaald door een auto met chauffeur; ik hoef niet langer op mijn ouwelullen-e-bike naar kantoor. Op kantoor aangekomen staat er natuurlijk een aantal secretaresses op mij te wachten. Ik hoef nooit meer stukjes te schrijven, met klanten of collega's te praten of al die dingen te doen die mijn werk nu de moeite waard maken. Ik hoef alleen nog maar te regisseren en vergaderingen voor te zitten. Wat dat regisseren en vergaderen precies inhoudt, weet natuurlijk niemand. Maar het moet een hoogst zinnige bezigheid zijn, want ik word er tenslotte meer dan vorstelijk voor betaald. Alleen al de winstuitkering is vele malen hoger dan de hele omzet van dat rare uitgeverijtje in Nijmegen.

Geloof mij maar: het is dezelfde bos bloemen, maar toch is het effect anders

Aan deze vergelijking moet ik wel eens denken als ik lees of schrijf over de vele gemeentes die momenteel bezig zijn met de omvorming van hun organisatie tot regiegemeente. Natuurlijk, ik snap best dat het niet handig is om alles zelf te doen. En die arme aannemers moeten toch ook eten. Maar het gevaar schuilt er natuurlijk in dat je als regiegemeente eigenlijk de regie kwijt bent. Eens in de vijf jaar mag je zeggen dat het goed of slecht gaat; voor de rest word je geacht je mond te houden en moet je maar hopen dat de aannemer in kwestie jouw burger een beetje fatsoenlijk behandelt.

Terug naar mijn oorspronkelijke voorbeeld. Wat gebeurt er als mijn vrouw erachter komt dat de bos bloemen die ze van mij krijgt eigenlijk helemaal niet van mij komt, maar eens per week of per maand automatisch wordt besteld door een secretaresse? Geloof mij maar: het is dezelfde bos bloemen, maar toch is het effect anders. Is dat eigenlijk niet wat er gebeurt in een regiegemeente. De overheid betaalt voor de bos bloemen –in dit geval een extra snoeibeurt of boom in mijn straat, maar heeft daar feitelijk weinig inspraak in. Daar moest ik aan denken bij het doorlezen van de twee artikelen in deze uitgave van Boomzorg die specifiek gaan over boombestek. Als aannemer of bestekschrijver zou ik zo'n kans met twee handen aangrijpen. Het is een fantastische *opportunity* om te laten zien waar je toe in staat bent als aannemer, maar moet je dat wel willen als overheid? Ik heb geleerd dat het goed is als er een zeker spanningsveld blijft bestaan tussen markt en overheid.

Met vriendelijk groet,

Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.boomzorg.nl/artikel.asp?id=19-5533